

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง "แนวโน้มการจกกิจกรมการ เรียนการ สอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาและรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย เกี่ยวกับแนวโน้มการจกกิจกรมการ เรียนการ สอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเคลฟาย
- ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามครูภาษาไทย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเคลฟาย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหามัธยฐาน พิสัยควอไทล์ และค่าฐานนิยม ของค่าทอมของกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลเป็น 5 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 หลักและวิธีการจกกิจกรมการ เรียนการ สอนวิชาภาษาไทยที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538
- ตอนที่ 2 ลักษณะของคนแก้ปัญหาเป็นในปีพุทธศักราช 2538
- ตอนที่ 3 การจกการศึกษาของไทยเพื่อสร้างลักษณะของคนแก้ปัญหาเป็นในปีพุทธศักราช 2538

- ตอนที่ 4 ความเข้าใจของครูภาษาไทยเกี่ยวกับบทบาทของตน ด้านการพัฒนา
ทักษะการแก้ปัญหาให้แก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปี
พุทธศักราช 2538
- ตอนที่ 5 อุปสรรค ปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
สอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่นักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 หลักและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพ.ศ. ๒๕๓๘

ตารางที่ 1 หลักและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่ช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพ.ศ. ๒๕๓๘ เรียงลำดับจากข้อความที่มีค่ามัธยฐานมากไปหาน้อย

ลำดับที่	ข้อความที่	มัธยฐาน	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม	พิสัยระหว่างควอไทล์
1.	7	4.81	5.00	0.19	0.28
2.	22	4.81	5.00	0.19	1.74
3.	1	4.77	5.00	0.23	0.85
4.	13	4.77	5.00	0.23	0.93
5.	21	4.76	5.00	0.24	0.93
6.	23	4.76	5.00	0.23	0.93
7.	4	4.71	5.00	0.29	0.96
8.	11	4.71	5.00	0.29	1.02
9.	6	4.65	5.00	0.35	1.16
10.	19	4.65	5.00	0.34	1.01
11.	16	4.58	5.00	0.42	1.19
12.	17	4.58	5.00	0.42	1.10
13.	2	4.50	5.00	0.50	1.09
14.	15	4.50	5.00	0.50	1.11
15.	10	4.41	4.50	0.90	1.04

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อความที่	มัธยมศึกษา	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่าง มัธยมศึกษา ฐานนิยม	พิสัยระหว่าง ควอไทล์
16.	3	4.40	4.50	0.10	0.10
17.	9	4.20	4.50	0.30	1.16
18.	14	4.12	4.00	0.12	0.89
19.	12	4.10	4.00	0.10	1.16
20.	18	4.10	4.00	0.10	1.16
21.	20	3.96	4.00	0.04	1.12
22.	8	3.80	4.00	0.20	1.27
23.	5	3.72	3.50	0.22	1.27

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากค่าสถิติในตารางที่ 1 แสดงว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่ ช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538 ที่ผู้วิจัยขานี้มีความคิดเห็นสอดคล้อง ในระดับมากที่สุดเรียงตามลำดับ มีดังนี้คือ

- ข้อความที่ 7 ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้น (ค่ามัธยฐาน 4.81 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.28)
- ข้อความที่ 11 ควรให้หลักให้ฝึกปฏิบัติจริง (Learning by Doing) เช่น การฝึกโต้วาที การอภิปราย และการฝึกตอบปัญหา (ค่ามัธยฐาน 4.77 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.85)
- ข้อความที่ 13 กิจกรรมที่จะจัดขึ้นควรมีการวางแผนล่วงหน้า และมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เลือกจัดกิจกรรมที่เหมาะสม ประหยัด และเกิดประโยชน์ (ค่ามัธยฐาน 4.77 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.93)
- ข้อความที่ 21 ควรฝึกให้นักเรียนเป็นคนมีความรับผิดชอบ และรู้จักหน้าที่ของตนจากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ จะช่วยให้นักเรียนมีพื้นฐานที่ดี และนำไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ (ค่ามัธยฐาน 4.76 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.93)
- ข้อความที่ 23 ควรมีการจัดทำคู่มือครู เพื่อแนะแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อสร้างและพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ นักเรียน (ค่ามัธยฐาน 4.76 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.93)
- ข้อความที่ 4 การนำเทคนิคกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ มาใช้ คือ ฝึกให้เด็กทำงานเป็นกลุ่ม ระดมพลังความคิด พลังสมอง เพื่อหาแนวทางและร่วมกันแก้ปัญหาในกิจกรรมที่จัดขึ้น (ค่ามัธยฐาน 4.71 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.46)

- ข้อความที่ 11. ควรมุ่งฝึกทักษะทางภาษา คือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนให้มากที่สุด เพราะทักษะเหล่านี้เป็นเครื่องมือพื้นฐานที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียน
(คำขวัญฐาน 4.71 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.02)
- ข้อความที่ 6. ฝึกให้นักเรียนเป็นทั้งผู้นำ และผู้ตามในกิจกรรมที่จัดขึ้น
(คำขวัญฐาน 4.65 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.16)
- ข้อความที่ 19. ควรเริ่มจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ นักเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพื่อเป็นพื้นฐานให้เกิดความชำนาญในระดับมัธยมศึกษา และระดับอื่น ๆ ต่อไป
(คำขวัญฐาน 4.65 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.01)
- ข้อความที่ 16. ใช้วิธีการสอนแบบฝึกการวิเคราะห์วิจารณ์
(คำขวัญฐาน 4.58 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.19)
- ข้อความที่ 17. ควรฝึกโดยใช้กระบวนการแบบประชาธิปไตย
(คำขวัญฐาน 4.58 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.10)
- ข้อความที่ 2. เน้นการสร้างสถานการณ์จำลองให้ฝึกแก้ปัญหา โยนปัญหาหรือคำทอ เพื่อให้ลองแก้ปัญหา ค้นหาวิธีแก้และค้นคำทอด้วยตนเอง
(คำขวัญฐาน 4.50 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.19)
- ข้อความที่ 15. ควรใช้วิธีการสอนแบบฝึกหัดการแก้ปัญหา
(คำขวัญฐาน 4.50 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.11)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องในระดับมาก เกี่ยวกับหลักและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538 เรียงตามลำดับ คือ

- ข้อความที่ 10. เน้นการฝึกให้นักเรียนรู้จักค้นหาความรู้จากแหล่งวิทยาต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด ม้านิเทศ เป็นต้น
(คำขวัญฐาน 4.41 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.04)

- ข้อความที่ 3 ควรใช้หลักความแตกต่างระหว่างบุคคล
เช่น การจัดกิจกรรมหลาย ๆ ประเภทให้นักเรียนมีโอกาสเลือกตาม
ความรู้ความสามารถของตน
(คามัชยฐาน 4.40 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.10)
- ข้อความที่ 9 เน้นการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาเรียน เช่น การจัดชุมนุม
โดยให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมกันเอง ครูเป็นแค่เพียงผู้คอยให้คำปรึกษา
แนะนำเท่านั้น
(คามัชยฐาน 4.20 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.16)
- ข้อความที่ 14 พัฒนากิจกรรมประเภทการสอนให้มีกิจกรรมที่จะช่วยพัฒนาทักษะ การ
แก้ปัญหาของนักเรียนได้มากขึ้น
(คามัชยฐาน 4.12 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.89)
- ข้อความที่ 12 ควรเร้าควยสื่อการเรียน และเทคนิคต่าง ๆ ให้มากขึ้น เช่น จัดหา
อุปกรณ์ให้พอเพียง การใช้นาฏกรรม การสาธิต การแสดงต่าง ๆ โดย
กิจกรรมที่จัดจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน และตรงกับความสนใจ
ของนักเรียนควย
(คามัชยฐาน 4.10 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.16)
- ข้อความที่ 18 จัดกิจกรรมนี้โดยใช้หลักความยืดหยุ่น
(คามัชยฐาน 4.10 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.16)
- ข้อความที่ 20 ควรเริ่มเน้นการผลิตสื่อทัศนูปกรณ์เกี่ยวกับกระบวนการแก้ปัญหาของตัวละคร
เอกจากวรรณคดี เช่น ทำเป็นวีดีโอเทป ภาพประกอบ หรือสื่อประเภทอื่น ๆ
เพื่อมาใช้ในการจัดกิจกรรมให้แก่ักเรียน
(คามัชยฐาน 3.96 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.12)
- ข้อความที่ 8 เน้นให้ศึกษา วิเคราะห์ชีวิต และงานของผู้เขียนวรรณกรรม เพื่อนำมา
เป็นตัวอย่งสำหรับการแก้ปัญหาของตน
(คามัชยฐาน 3.80 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.27)

ข้อความที่ 5 ควรนำวิธีการสอนแบบสืบสวนสอบสวน (Inquirly Method) มาใช้
(คำมีขยฐาน 3.72 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.27)

ข้อความที่กลุ่มผู้วิจัยฯ ราชามีความเห็นไม่สอดคล้องกันเกี่ยวกับหลักและวิธีการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอนที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นในปีพุทธศักราช 2538 มีอยู่เพียงข้อเดียวคือ

ข้อความที่ 22 ควรเน้นการฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้ความคิดอย่างรอบคอบ และมีเหตุผล
(คำมีขยฐาน 4.81 และคำพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.74)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ลักษณะของคนแก้ปัญหาเป็น ในปีพุทธศักราช 2538

ตารางที่ 2 ลักษณะของคนแก้ปัญหาเป็น ในปีพุทธศักราช 2538 เรียงลำดับจากข้อความ
ที่มีความซับซ้อนมากไปหาน้อย

ลำดับที่	ข้อความที่	มัชฌม	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่าง มัชฌมกับ ฐานนิยม	พิสัยระหว่าง ควอไทล์
1.	10	4.81	5.00	0.19	0.78
2.	1	4.77	5.00	0.23	0.85
3.	9	4.71	5.00	0.29	0.96
4.	2	4.65	5.00	0.35	1.08
5.	15	4.58	5.00	0.42	1.19
6.	3	4.50	4.50	0	1.05
7.	7	4.50	4.50	0	1.05
8.	8	4.50	4.50	0	1.05
9.	14	4.44	4.50	0.06	1.19
10.	4	4.40	4.50	0.10	1.10
11.	6	4.38	4.50	0.12	1.26
12.	16	4.28	4.50	0.25	1.22
13.	11	4.18	4.50	0.32	1.47
14.	13	4.17	4.50	0.33	1.00
15.	19	4.14	4.50	0.36	1.07
16.	21	4.13	4.50	0.37	1.41
17.	22	4.07	4.50	0.43	1.61
18.	18	3.94	4.00	0.06	1.33
19.	17	3.92	4.00	0.08	0.96

ลำดับที่	ข้อความที่	มัชฌิมฐาน	ฐานนิยม	ผลทางระหว่าง มัชฌิมฐานกับ ฐานนิยม	พิสัยระหว่าง ควอไทล์
20.	20	3.90	4.00	0.10	1.25
21.	5	3.87	4.00	0.13	1.44
22.	12	3.33	3.50	0.17	1.17

จากค่าสถิติในตารางที่ แสดงว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะคนแก้ปัญหาเป็น
ในปีพุทธศักราช 2538 ที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด นั่นมีทั้งหมด
8 ข้อ ดังนี้คือ

- ข้อความที่ 10 มองเห็นปัญหาอย่างฉับไว ค้นพบวิธีแก้ปัญหาอย่างรวดเร็วทันที่
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.81 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.78)
- ข้อความที่ 1 ควรเป็นคนมีเหตุผล เข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง
อยู่ตลอดเวลาได้อย่างรวดเร็ว มีทัศนคติที่ดีต่อสังคม
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.77 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.85)
- ข้อความที่ 9 สุขุม ใจเย็น มีสุขภาพจิตดี เฉลียวฉลาดทันต่อเหตุการณ์
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.71 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.96)
- ข้อความที่ 2 เชื่อมั่นในตนเอง ใช้วิธีการแบบประชาธิปไตยในการดำรงชีวิตเคารพ
ความคิดเห็นและปัญหาของผู้ร่วมงานที่เกี่ยวข้อง
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.65 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.08)
- ข้อความที่ 15 ความกระตือรือร้น ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.58 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.19)
- ข้อความที่ 3 มีทักษะทางภาษาดี ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งภาษา
รู้จักพัฒนาความคิดของตนเองให้ถึงขั้นมีวิจารณ์ญาณ
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.50 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.05)
- ข้อความที่ 7 สามารถนำกระบวนการแก้ปัญหาแบบวิทยาศาสตร์ หรือแบบวิจัยจริง
มาใช้ในชีวิตประจำวันได้
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.50 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.05)
- ข้อความที่ 8 คุาปฏิภาณไหวพริบ ไม่ย่อท้อหรือหลบเลี่ยงปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า
(ค่ามัชฌิมฐาน 4.50 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.05)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะคนแก้ปัญหาเป็น ในมีพุทธศักราช 2538 ที่กลุ่มผู้
 เรียกว่ามีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากเรียงตามลำดับ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

- ข้อความที่ 14 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น
 (คามัชยฐาน 4.44 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.19)
- ข้อความที่ 4 ควรมีคุณธรรม เช่น หิริโอตตัปปะ มรดาวาสนธรรม อิทธิบาทสี่
 สังคหัตถุ
 (คามัชยฐาน 4.40 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.10)
- ข้อความที่ 6 ควรมีประสบการณ์ในการแก้ปัญหา ซึ่งได้นำการฝึกฝนตั้งแต่ระดับ
 ประถมศึกษา
 (คามัชยฐาน 4.38 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.26)
- ข้อความที่ 16 ตัดสินใจและคิดโดยใช้สามัญสำนึก และคุณธรรมให้มากที่สุด
 (คามัชยฐาน 4.28 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.22)
- ข้อความที่ 11 สามารถขบปัญหาได้อย่างเหมาะสม จากประสบการณ์ที่เคยพบมา
 (คามัชยฐาน 4.18 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.47)
- ข้อความที่ 13 นำประเด็นปัญหาจากกิจกรรมมาแก้ไขและประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน
 เพื่อให้การดำเนินชีวิตในครอบครัวมีความสุข
 (คามัชยฐาน 4.17 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.00)
- ข้อความที่ 19 มีความรอบคอบไม่เชื่อตามอะไรได้ง่าย ๆ
 (คามัชยฐาน 4.14 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.07)
- ข้อความที่ 21 เป็นผู้มีระเบียบวินัย และตรงต่อเวลา
 (คามัชยฐาน 4.13 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.41)
- ข้อความที่ 18 เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี
 (คามัชยฐาน 3.94 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.33)
- ข้อความที่ 17 มองและคิดเป็นวิทยาศาสตร์
 (คามัชยฐาน 3.92 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.96)
- ข้อความที่ 20 ชอบสิ่งตนเอง ไม่คิดแต่จะพึ่งพาอาศัยผู้อื่นตลอดไป
 (คามัชยฐาน 3.90 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.25)

ข้อความที่ 5 รู้จักแสวงหาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อประกอบการพิจารณา ตัดสินใจในการแก้ปัญหา โดยใช้เทคโนโลยีทันสมัย เช่นคอมพิวเตอร์
(ค่ามัธยฐาน 3.87 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.44)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในระดับปานกลาง เกี่ยวกับลักษณะคนแก้ปัญหาเป็น ในปีพหุศักราช 2538 คือ

ข้อความที่ 12 มีความรอบรู้ในทุกสาขาวิชา
(ค่ามัธยฐาน 3.33 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.17)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน เกี่ยวกับลักษณะคนแก้ปัญหาเป็น ในปีพหุศักราช 2538 คือ

ข้อความที่ 22 เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน
(ค่ามัธยฐาน 4.07 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.61)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 การจัดการศึกษาของไทยเพื่อสร้างลักษณะคนแก้ปัญหาเป็น ในปีพุทธศักราช 2538

ตารางที่ 3 การจัดการศึกษาของไทยเพื่อสร้างลักษณะคนแก้ปัญหาเป็น ในปีพุทธศักราช 2538 เรียงลำดับข้อความที่มีคามัธยฐานมากไปหาน้อย

ลำดับที่	ข้อความที่	มัธยฐาน	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่าง มัธยฐานกับ ฐานนิยม	พิสัยระหว่าง ควอไทล์
1.	5	4.58	5.00	0.42	1.04
2.	12	4.20	4.50	0.30	1.16
3.	9	4.17	4.50	0.33	1.01
4.	4	4.10	4.0	0.10	1.16
5.	11	3.89	4.0	0.11	0.93
6.	6	3.65	4.0	0.35	1.21
7.	2	3.63	4.0	0.13	1.46
8.	7	3.63	4.0	0.13	1.31
9.	3	3.60	3.5	0.10	1.15
10.	8	3.50	4.0	0.50	1.61
11.	10	3.20	3.0	0.20	1.27
12.	1	3.13	2.5	0.63	1.73

จากคำสถิติในตารางที่ 3 แสดงว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของไทยเพื่อสร้างลักษณะคนแก่ปัญหาเป็น ในปีพุทธศักราช 2538 ที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด มีเพียงข้อความเดียว คือ

ข้อความที่ 5 ขึ้นอยู่กับกระบวนการสอนของครูที่จะโน้มนำให้นักเรียนมีลักษณะของการเป็นนักแก้ปัญหา รวมทั้งการจัดกิจกรรมเรียนการสอนต่าง ๆ ให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของเนื้อหาการเรียนและให้เหมาะสมกับวัยด้วย (คำมีขยฐาน 4.58 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.04)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยในระดับมาก เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของไทยเพื่อสร้างลักษณะคนแก่ปัญหาเป็นในปีพุทธศักราช 2538 เรียงลำดับดังนี้คือ

ข้อความที่ 12 สร้างได้ โดยเราต้องเริ่มเตรียมผลิตครูในปัจจุบันให้รู้จักแก้ปัญหา รู้จักวิธีแก้ ทัศนคติและสนใจในการแก้ปัญหา เมื่อจบออกไปประกอบอาชีพครู เราจะสามารถถ่ายทอดและฝึกฝนผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้การแก้ปัญหาจนเป็นนักแก้ปัญหาที่ดีได้ (คำมีขยฐาน 4.20 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.16)

ข้อความที่ 9 มีแนวโน้มจะเป็นไปได้ กล่าวคือ ถ้าเราช่วยกันกำหนดทิศทางที่แน่นอนทางการศึกษา เราต้องการให้ผู้เรียนฝึกตนเองให้เป็นนักแก้ปัญหา ชี้แนะให้ตรงกันว่า ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะอย่างไรได้บ้าง และให้ทำอย่างจริงจังสม่ำเสมอ (คำมีขยฐาน 4.17 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.01)

ข้อความที่ 4 ระบบการศึกษาเชื่อถืออำนวยความสะดวกเรื่องนี้มีมาก ถ้าหากผู้บริหาร ครู อาจารย์ร่วมมือกันอย่างจริงจัง (คำมีขยฐาน 4.10 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.16)

- ข้อความที่ 11 ในอนาคตการศึกษาจะสามารถสร้างลักษณะคนแก่ปัญหาเป็นให้เกิดขึ้น
ในตัวผู้เรียนได้ เพราะจะเน้นให้คนรู้จักวิธีการเรียนรู้นอกจากการจดจำ
เนื้อหาวิชา
(คามัชยฐาน 3.89 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.93)
- ข้อความที่ 6 จะช่วยสร้างลักษณะการเป็นนักแก้ปัญหาเป็นได้ไม่มากนัก เพราะยังไม่
ค่อยปรับปรุงคุณภาพของครู ให้ตัวครูมีลักษณะเป็นนักประชาธิปไตย
(คามัชยฐาน 3.65 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.21)
- ข้อความที่ 2 ทางทฤษฎียอมเป็นไปได้ แต่ทางปฏิบัติคงทำได้ยาก
(คามัชยฐาน 3.63 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.46)
- ข้อความที่ 7 การศึกษาในอนาคตจะมีส่วนช่วยสร้างลักษณะของคนแก่ปัญหาให้เกิดขึ้น
แก่ผู้เรียนได้ เพราะจะเริ่มให้นักเรียนฝึกแก้ปัญหาด้วยตนเอง ช่วยให้มี
นิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน และมีความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นอย่างดี
(คามัชยฐาน 3.63 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.31)
- ข้อความที่ 3 ได้ เพราะการศึกษาช่วยพัฒนาคนทุกด้าน ปัจจุบันหลักสูตรระบุหลักการ
และเนื้อหาสาระ ตลอดจนแนวทางในการพัฒนาถูกให้รู้จักแก้ปัญหา
อยู่แล้ว
(คามัชยฐาน 3.60 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.15)
- ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดสอดคล้องกันในระดับปานกลางถึง เกี่ยวกับการ
การจัดการศึกษาของไทย เพื่อสร้างลักษณะของคนแก่ปัญหาเป็น ในปีพุทธศักราช 2538 มีอยู่
เพียงข้อเดียว คือ
- ข้อความที่ 10 สามารถสร้างลักษณะคนแก่ปัญหาเป็นให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนได้ เพราะใน
อนาคตการจัดการบริหารโรงเรียน และการจัดชั้นเรียนจะเป็นระบบขึ้น
(คามัชยฐาน 3.20 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.27)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน เกี่ยวกับการจัดการศึกษา
ของไทยเพื่อสร้างลักษณะคนแก้ปัญหาเป็น ในปีพุทธศักราช 2538 คือ

ข้อความที่ 8 ยังไม่ช่วยสร้าง และพัฒนาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเกิดลักษณะ
ของคนแก้ปัญหาเป็น เพราะยังมุ่งเน้นค่านิยมวิชามากกว่าการจัด
กิจกรรมการเรียนการสอน วิธีการสอน และการวัดผล ก็มุ่งเนื้อหาวิชา
และความจำเป็นของเค็่มากกว่าการแก้ปัญหา

(คามัชยฐาน 3.50 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.61)

ข้อความที่ 1 ได้ เพราะในอนาคตการจัดการศึกษาของไทยจะทันสมัยขึ้น กล่าวคือ
อาจต้องมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรบ้าง เพื่อให้ตรงกับการเรียนการสอน
ที่ต้องใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องช่วยหุ่นแรง

(คามัชยฐาน 3.13 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.73)

คุรุณย์วิทยทรัพย์ากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 ความเข้าใจของครูภาษาไทยเกี่ยวกับบทบาทของตน ด้านการพัฒนาทักษะ
การแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538

ตารางที่ 4 ความเข้าใจของครูภาษาไทยเกี่ยวกับบทบาทด้านการพัฒนาทักษะการแก้
ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538
เรียงลำดับจากข้อความที่มีความมัธยฐานมากไปหาน้อย

ลำดับที่	ข้อความที่	มัธยฐาน	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่าง มัธยฐานกับ ฐานนิยม	พิสัยระหว่าง ควอไทล์
1	8	4.58	4.50	0.12	1.26
2	1	4.13	4.50	0.37	1.44
3	11	4.08	4.00	0.08	0.92
4	10	4.05	4.00	0.05	1.04
5	2	4.00	4.00	0	1.46
6	9	4.00	4.00	0	0.92
7	3	3.95	4.00	0.05	1.13
8	5	3.89	4.00	0.11	1.32
9	13	3.86	4.00	0.15	1.08
10	6	3.86	4.00	0.15	1.24
11	12	3.81	4.00	0.19	0.98
12	7	3.80	4.00	0.20	1.21
13	4	3.63	3.50	0.13	1.31

จากสถิติในตารางที่ 4 แสดงว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจของครูภาษาไทยเกี่ยวกับบทบาทของสถานการพัฒนากิจกรรมแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีพุทธศักราช 2538 ขอความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด มีเพียงขอความเดียวคือ

ขอความที่ 8 ครูจะเข้าใจบทบาทมากขึ้น ถ้ามีสื่ทางทางการศึกษาของไทยมุ่งเน้นในเรื่องนี้อย่างจริงจัง

(คำมีขยฐาน 4.58 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.26)

ขอความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากเกี่ยวกับความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของสถานการพัฒนากิจกรรมแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีพุทธศักราช 2538 มีดังนี้

ขอความที่ 1 ครูจะเข้าใจบทบาทของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้มากขึ้น เพราะจะได้ฝึกทักษะการแก้ปัญหาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเมื่อเรียนฝึกหัดครูก็จะได้รับการฝึกฝนวิธีการจัดกิจกรรมสำหรับฝึกทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนมาควย

(คำมีขยฐาน 4.13 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.44)

ขอความที่ 11 ครูจะเข้าใจบทบาทด้านนี้ดีขึ้น เพราะหากเราเริ่มตั้งแต่บัดนี้ ในอีกสิบปีข้างหน้าคงจะมีผู้ที่ได้รับการฝึกฝนเกี่ยวกับเรื่องนี้มาประกอบอาชีพครูและก็จะเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนในการที่จะช่วยกันพัฒนากิจกรรมแก้ปัญหาให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

(คำมีขยฐาน 4.08 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.92)

ขอความที่ 10 ครูจะเข้าใจบทบาทของตนมากยิ่งขึ้น ถ้าได้ทราบแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรว่าจะเน้นเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมเรื่องนี้

(คำมีขยฐาน 4.05 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.04)

- ข้อความที่ 2 ครูเข้าใจบทบาทของตนค่านนี้ดียิ่งขึ้น ถ้าผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดวิชา ร่วมกัน เคลื่อนไหวและเอาจริง เอาจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ (ค่านิยมฐาน 4.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.46)
- ข้อความที่ 9 ขึ้นอยู่กับหลักสูตร และวิธีการสอนที่ควรเปลี่ยนไปตามสมัยของสังคม ที่มีความเปลี่ยนแปลงตามสภาพและเหตุการณ์ (ค่านิยมฐาน 4.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.92)
- ข้อความที่ 3 ศึกษานิเทศก์ มักเอาจริงเอาจริงในตอน ต้น ๆของการเปลี่ยนแปลง หลักสูตรตอนหลังอาจเริ่มล่าถอย เพราะได้ผลไม่เต็มที่ ครูไม่สามารถนำไปใช้และจัดให้ครูได้อย่างไม่ทั่วถึงทุกห้องที่ อนาคตจะไม่ต่างจากปัจจุบันมากนัก คือครูยังไม่เข้าใจบทบาทของตนเองค่านนี้ เท่าที่ควร (ค่านิยมฐาน 3.95 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.13)
- ข้อความที่ 5 ในอนาคตครูจะเข้าใจบทบาทค่านนี้มากขึ้น เพราะจะเริ่มมีการสอดแทรกวิธีการต่าง ๆ ลงในหลักสูตรการผลิตครู และเผยแพร่ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ตามเอกสาร หรือวารสารต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ (ค่านิยมฐาน 3.89 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.32)
- ข้อความที่ 13 ขึ้นอยู่กับการจัดระบบการศึกษาของไทย ลักษณะของสังคมและการพัฒนาประเทศ แต่แนวโน้มก็คงจะเข้าใจบทบาทเรื่องนี้ดีขึ้น เพราะการจัดระบบการศึกษาของไทยปัจจุบันเริ่มคล่องตัวขึ้น ลักษณะของสังคมก็จะเริ่มเป็นสังคมอุตสาหกรรมมากขึ้น ประชาชนจะคงคอบู กิณรน และคงคนหาวิธีแก้ปัญหา การพัฒนาประเทศก็จะมีส่วนให้รัฐ วางนโยบาย เน้นคุณลักษณะของการ เป็นนักการแก้ปัญหาให้แก่ประชาชน โดยอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือ (ค่านิยมฐาน 3.86 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.08)

- ข้อความที่ 6 ครูจะเข้าใจบทบาทด้านนี้ดีขึ้น เพราะได้เริ่มมีการพัฒนาอุปกรณ์ การสอนที่ทันสมัยขึ้นมาเรื่อยๆ ทำให้สามารถจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนา ทักษะการแก้ปัญหาได้มากขึ้น
(ความชยฐาน 3.86 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.24)
- ข้อความที่ 12 ยังไม่แน่ใจนักว่าครูจะเข้าใจบทบาทของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก ทีเดียว เพราะวาดาจะมองมาทั้ง แด่อดีตแล้วจะเห็นว่า เรายังคง พบบรรยากาศเก่า ๆ ในห้องเรียนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น อนาคตอาจจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก
(ความชยฐาน 3.81 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.98)
- ข้อความที่ 7 ครูจะเข้าใจบทบาทของตนและความเข้าใจจะขยายวงกว้างขวาง ขึ้นเพราะจะเริ่มมีการอบรม สัมมนา และเผยแพร่ความคิดเกี่ยวกับ เรื่องนี้มากขึ้น โดยเฉพาะควรเริ่มกันจากหน่วยงานที่ผลิตครู และ มีแหล่งวิทยากรที่กว้างขวาง เช่น มหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยครู เป็นคน
(ความชยฐาน 3.80 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.21)
- ข้อความที่ 4 ครูจะเข้าใจบทบาทด้านนี้มากขึ้น เพราะจะได้ผ่านการศึกษอบรม เกี่ยวกับวิธีการจัดกิจกรรม จนรู้ขั้นตอนและเกิดความชำนาญ จนกระทั่งสามารถนำวิธีเหล่านั้นมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อ ฝึกให้นักเรียนเกิดทักษะการแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี
(ความชยฐาน 3.63 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.31)

ตอนที่ 5 อุปสรรค ปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538

ตารางที่ 5 อุปสรรคและปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538 เรียงลำดับจากข้อความที่มีค่ามัธยฐานมากไปหาน้อย

ลำดับที่	ข้อความที่	มัธยฐาน	ฐานนิยม	ผลต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม	พิสัยระหว่างควอไทล์
1	6	4.77	5.00	0.23	0.88
2	10	4.63	5.00	3.37	1.31
3	8	4.58	5.00	0.42	1.19
4	9	4.50	5.00	0.50	1.19
5	14	4.50	5.00	0.50	1.42
6	2	4.44	4.50	0.06	1.11
7	3	4.39	4.50	0.11	1.17
8	7	4.32	4.50	0.18	0.07
9	13	4.28	4.50	0.22	1.22
10	4	4.22	4.00	0.22	1.45
11	11	4.08	4.00	0.08	0.96
12	1	4.00	4.00	0.00	1.31
13	16	3.96	4.00	0.04	0.39
14	12	3.91	4.00	0.09	1.04
15	5	3.90	4.00	0.10	1.20
16	15	3.50	3.5	0.00	1.83

จากสถิติในตารางที่ 5 แสดงว่าความคึกเขินเกี่ยวกับอุปสรรคและปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538 ที่กลุ่มผู้เข้าวิชาญมีความคึกเขินสอดคล้องกันในระดับมากที่สุดคือ

ข้อความที่ 6 เกิดจากค่านิยมที่มุ่งให้นักเรียนเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ ครูจึงอาจมุ่งสอนแก่นเนื้อหาวิชา เพื่อให้เด็กได้ความรู้ไปมาก ๆ ทั้งนี้จึงไม่ค่อยมีโอกาสจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนมากนัก
(ค่ามัชฌิม 4.77 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.88)

ความเห็น คือระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ไม่ควรเลือกแค่งานที่จำเนื้อหาวิชาได้มากที่สุด หรือคัดแค่งานที่มีสติปัญญาเท่านั้น ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความสามารถในการแก้ปัญหาค่าง ๆ ได้มีโอกาสเข้าเรียนบ้าง โดยหาวิธีที่เหมาะสมรักกลุ่ม คัดเลือกนักเรียนกลุ่มนี้เข้าไป ขอสอบที่ชี้วัดความสามารถด้านการแก้ปัญหของนักเรียนบ้าง ไม่ควรวัดแค่ความจำหรือความเข้าใจอย่างเดียว

ข้อความที่ 10 หลังจากอบรมสัมมนาแล้ว ควรมีการประเมินผลและติดตามผลกันอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ จะช่วยทำให้ครูเกิดความกระตือรือร้นและไม่เฉื่อยชา มีความพร้อมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียน
(ค่ามัชฌิม 4.63 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.31)

ข้อความที่ 8 การอบรม สัมมนาให้ความรู้แก่ครูประจำการที่สอนอยู่ ควรจัดทำให้ทั่วถึงและทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ทั้งครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน
(ค่ามัชฌิม 4.58 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.19)

ข้อความที่ 9 การอบรมสัมมนา อาจเน้นแต่ทฤษฎีและหลักการทำให้ขาดประสบการณ์
ความเห็น คือควรให้มีการฝึกปฏิบัติการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจริง ๆ โดยหาโรงเรียนในโครงการเป็นสนามฝึกสำหรับผู้นเข้า
 อบรมสัมมนา
 (คำขวัญฐาน 4.50 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.19)

ข้อความที่ 14 ความเห็น คือกำหนดนโยบายระดับกระทรวง กรมสถานศึกษาและ
 จังหวัดให้แน่ชัด และให้มีการดำเนินงานอย่างจริงจังทั้งภาครัฐบาล
 และเอกชนที่มีสถานศึกษา
 (คำขวัญฐาน 4.50 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.42)

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากเกี่ยวกับ
 อุปสรรคและปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะ
 การแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538 และขอ
 เสนอแนะ เรียงตามลำดับ คือ

ข้อความที่ 2 ต้องเน้นให้ครูสนใจอย่างจริงจัง มิฉะนั้นอาจล้มเหลวได้
 (คำขวัญฐาน 4.44 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.11)

ข้อความที่ 3 ครูที่ไม่ได้จบวุฒิทางการศึกษามาโดยตรง แต่มีวุฒิทางวิชาการ อาจ
 ขาดความรู้จากประสบการณ์ ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการ
 แก้ปัญหาให้นักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 (คำขวัญฐาน 4.39 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.17)

ความเห็น คือถ้าจะรับครูรุ่นใหม่มา ก็ควรคำนึงถึงการกำหนดคุณสมบัติ
 ที่เหมาะสม และจัดอบรมครูที่สอนอยู่ใหม่เพิ่มความรู้ และมีประสบการณ์
 เพิ่มขึ้น

ข้อความที่ 7 ครูผู้สอนไม่เป็นตัวอย่างที่ดีให้นักเรียน ดังนั้นการที่จะสอนให้นักเรียน
 รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา ครูก็ควรมีคุณสมบัติข้อนี้โดยฝึกฝนตนเองให้เป็น
 ตัวอย่างแก่นักเรียนด้วย

- ข้อความที่ 13 อุปสรรคอยู่ที่คนมากกว่าอย่างอื่น ส่วนงบประมาณ อุปกรณ์ และอื่นๆ เป็นเรื่องประกอบ ถ้าคนที่ทำงานนี้เห็นความสำคัญของการฝึกให้นักเรียนเป็นนักแก้ปัญหา และพยายามทำอย่างจริงจัง ก็คงจะได้ผลดี
(คำมีชยฐาน 4.28 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.22)
- ข้อความที่ 4 อาจเกิดจากค่านิยม ที่สันทัดที่ไม่ดีคือวิชาภาษาไทย ทั้งของนักเรียนเอง ของครู ตลอดจนผู้บริหาร เป็นเพราะไม่ค่อยเห็นความสำคัญมากนัก การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ นักเรียนจึงอาจไม่ได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย
(คำมีชยฐาน 4.22 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.45)
ความเห็น : คือจะต้องพยายามสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชานี้ ให้มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการ เรียนวิชาภาษาไทยให้มากยิ่งขึ้น
- ข้อความที่ 11 ครูผู้สอนอาจคิดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะจัดไม่ค่อยออก
(คำมีชยฐาน 4.08 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.96)
ความเห็น : คือควรมีหน่วยงานช่วยนำ และคิดทำกิจกรรมที่มีส่วนสร้างคุณลักษณะการ เป็นนักแก้ปัญหาให้แก่ผู้เรียน หรืออาจมีกลุ่มคนที่ร่วมกันจัดทำขึ้น แล้วสาธิตให้ครูอื่น ๆ ชมเป็นแนวปฏิบัติต่อไป
- ข้อความที่ 1 อาจเกิดจากการศึกษาในระดับสูงของผู้ที่จะมาเป็นครู อาจได้รับการฝึกฝนอย่างไม่ทั่วถึง
(คำมีชยฐาน 4.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.31)
- ข้อความที่ 16 เสนอแนะให้มีการผลิตวัสดุอุปกรณ์ที่จะช่วยเผยแพร่วิธีการใหม่ ๆ ในการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกการแก้ปัญหา
(คำมีชยฐาน 3.96 และพิสัยระหว่างควอไทล์ 0.39)

ข้อความที่ 12 อุปสรรคเกิดจากการไม่ปรับปรุงคุณภาพของครูใหม่ลักษณะเป็นนัก
 ประชาธิปไตย
 (ค่ามัธยฐาน 3.91 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.04)

ข้อความที่ 5 อุปสรรคอาจเกิดจากการไม่รู้จักการทำงานเป็น มีจะทำแบบตัว
 โกรตตัวมัน จึงทำไปคนละทิศละทาง
 (ค่ามัธยฐาน 3.90 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.20)

ความเห็น คือใช้ระบบกลุ่มโรงเรียนให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

ข้อความที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันเกี่ยวกับอุปสรรค
 และปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะการแก้
 ปัญหาให้แก่แก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปีพุทธศักราช 2538 และขอเสนอแนะ
 มีเพียงข้อเดียวคือ

ข้อความที่ 15 ควรปรับปรุงหลักสูตรโดยการลดเนื้อหาลงบ้าง เพื่อให้มีเวลา
 สำหรับกิจกรรมมากขึ้น
 (ค่ามัธยฐาน 3.50 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ 1.83)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามครูภาษาไทย

ผู้วิจัยศึกษาและสำรวจความคิดเห็นของครูภาษาไทย เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบันว่า กิจกรรมต่าง ๆ มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนมากน้อยเพียงใด

ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์แบบสอบถามชุดนี้เป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบัน

ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลมา เสนอในรูปตารางประกอบการบรรยายดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของครูภาษาไทยที่จำแนกตามสถานภาพ

	สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	ชาย	8	8.79
	หญิง	83	91.21

ตารางที่ 6 (ต่อ)

	สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
2. อายุ	20 - 29 ปี	30	32.97
	30 - 39 ปี	43	47.25
	40 - 49 ปี	12	13.19
	50 ปีขึ้นไป	6	6.59
3. ประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทย	1 - 5 ปี	16	17.58
	6 - 10 ปี	49	53.85
	11 - 15 ปี	17	18.68
	16 ปีขึ้นไป	9	9.89
4. คุณวุฒิทางการศึกษา	อนุปริญญา หรือต่ำกว่า	4	4.40
	ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	78	85.71
	ปริญญาโท หรือเทียบเท่า	9	9.87
	สูงกว่าปริญญาโท	0	0
5. จำนวนคาบที่สอนในหนึ่งสัปดาห์	1 - 8 คาบ	3	3.30
	9 - 16 คาบ	66	72.52
	17 - 24 คาบ	22	24.18
	25 คาบขึ้นไป	0	0

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ส่วนใหญ่เป็นหญิง มีอายุระหว่าง 30 - 39 ปี มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยเป็นเวลา 6 - 10 ปี โดยมีคุณวุฒิทางการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า และสอนสัปดาห์ละ 9-16 คาบ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ตารางที่ 7 ค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ความหมายของความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับกิจกรรม หลักภาษาในชั้นเรียนที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียน

ข้อความ	$\bar{x}$	S.D.	ความหมาย
1. การนำคำที่นักเรียนมักสะกดผิดมาให้อ่านและเขียนให้ถูก	3.39	0.51	มาก
2. ให้นักเรียนจับคู่ศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน	3.23	0.60	มาก
3. ทายปัญหาเกี่ยวกับหลักภาษาไทย	2.89	0.60	มาก
4. ให้นักเรียนช่วยกันต่อคำที่คล่องจอง	2.97	0.57	มาก
5. การยกตัวอย่างแล้วให้นักเรียนสรุปกฎเกณฑ์	2.94	0.70	มาก
6. สรุปกฎเกณฑ์แล้ว ให้นักเรียนหาตัวอย่างมาเพิ่ม	2.97	0.61	มาก
7. ให้แบ่งกลุ่มแก้โจทย์ปัญหา	2.83	0.73	มาก
8. เรียกนักเรียนมาซักถามทีละคน	2.65	0.78	มาก
9. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง	2.97	0.80	มาก
10. ทำแบบฝึกหัดพร้อม ๆ กันในห้อง	3.00	1.05	มาก
11. ให้วิเคราะห์ศัพท์ - แยกคำสมาส - สนธิ	2.76	0.71	มาก
12. ฝึกให้ใช้พจนานุกรม	3.15	0.61	มาก
13. ให้เล่นเกมจากเนื้อหาที่เรียน	2.85	0.77	มาก

จากตารางที่ 7 แสดงว่า ครูภาษาไทยมีความเห็นว่ากิจกรรมหลักภาษาใน
 ชั้นเรียน มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่นักเรียน อยู่ในระดับมากทุกข้อ กิจกรรม
 ที่อยู่ในระดับมากอันดับแรก ได้แก่ การนำคำที่นักเรียนมักสะกดผิดมาให้อ่านและเขียน
 ($\bar{X} = 3.39$, S.D. = 0.51) รองลงมาได้แก่ การให้นักเรียนจับคู่ศัพท์ที่มีความหมาย
 ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = 0.60)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่ามัธยิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ความหมายของความถี่เห็นของครู เกี่ยวกับกิจกรรมหลักภาษานอกชั้นเรียน ที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียน

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. แข่งขันคอมพิวเตอร์ระหว่างชั้นหรือโรงเรียน	2.80	0.65	มาก
2. แข่งขันแต่งเติมคำหึงเพยและสุภาษิต	2.94	0.52	มาก
3. พาไปคอมพิวเตอร์ห้องวิชาหรือโทรทัศน์	2.69	0.79	มาก
4. เชิญวิทยากรมาอภิปรายเพิ่มเติมให้นักเรียน ซักถาม	2.60	0.68	มาก
5. จัดนิทรรศการแสดงผลงานของนักเรียน	2.75	0.67	มาก
6. แสดงละครประกอบการเขียนราชาศัพท์	2.58	0.61	มาก
7. ให้นักเรียนช่วยกันแต่ง และร้องเพลงเกี่ยวกับ เนื้อหาที่เรียน	1.97	1.44	น้อย

จากตารางที่ 8 แสดงว่า ครูภาษาไทยเห็นว่ากิจกรรมหลักภาษานอกชั้นเรียน ส่วนใหญ่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนอยู่ในระดับมาก กิจกรรมซึ่งอยู่ในระดับมากอันดับแรก คือ การแข่งขันก่อเติมคำหึงเพย ($\bar{X} = 2.94$, S.D. = 0.52) อันดับรองลงมาคือการแข่งขันคอมพิวเตอร์ระหว่างชั้นหรือโรงเรียน ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 0.65) กิจกรรมเดียวที่ครูเห็นว่าช่วยพัฒนาอยู่ในระดับน้อย ได้แก่การให้ช่วยกันแต่ง และร้องเพลงเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน ($\bar{X} = 1.95$, S.D. = 1.44)

ตารางที่ 9 ค่ามัธยเทศคณิต ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และความหมายของความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับกิจกรรมวรรณคดีในชั้นเรียน ที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียน

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. การถอดคำประพันธ์จากวรรณคดี	2.97	0.70	มาก
2. ให้นักเรียนสมมุติเป็นตัวละครที่มีปัญหาแล้วเสนอวิธีแก้ปัญหา	2.86	0.72	มาก
3. การให้นักเรียนช่วยกันแต่งเรื่องจากที่เรียน	2.61	0.66	มาก
4. การย่อเรื่องจากตอนที่อ่าน	2.87	0.66	มาก
5. การให้นักเรียนวิจารณ์ และอภิปรายเหตุผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละคร	3.18	0.55	มาก
6. การให้วิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากเนื้อเรื่อง	2.95	0.63	มาก
7. การค้นหาคติ ข้อคิด คุณธรรมจากเรื่อง	3.12	0.63	มาก
8. การให้ชมภาพนิ่งประกอบคำบรรยาย	2.69	0.68	มาก
9. การให้แสดงละครประเภทที่เรียนในห้อง	2.82	0.75	มาก
10. การร้องเพลง ขับเสภา อ่านทำนองเสนาะ	2.75	0.64	มาก
11. การวาดภาพจากจินตนาการในเนื้อเรื่อง	2.64	0.67	มาก
12. การแสดงจินตลีลาประกอบบทเรียน	2.36	0.76	น้อย

จากตารางที่ 9 แสดงว่า ครูภาษาไทยเห็นว่า กิจกรรมวรรณคดีในชั้นเรียน ส่วนใหญ่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนอยู่ในระดับมาก ซึ่งกิจกรรมที่อยู่ในระดับมากอันดับแรก ได้แก่ การให้นักเรียนวิจารณ์และอภิปรายเหตุผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละคร ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = 0.55) อันดับรองลงมาคือ การค้นหาคติข้อคิดคุณธรรมจากเรื่อง ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = 0.63) ส่วนกิจกรรมที่ครูเห็นว่ามีส่วนช่วยพัฒนาอยู่ในระดับน้อยคือ การแสดงจินตลีลาประกอบบทเรียน ($\bar{X} = 2.36$, S.D. = 0.76)

ตารางที่ 10 ค่ามัธยเทศคณิต ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ความหมายของความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับกิจกรรมวรรณคดีนอกชั้นเรียน ที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียน

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
1. การพาไปทัศนศึกษานอกสถานที่	2.82	1.21	มาก
2. การไปชมละคร ภาพยนตร์	2.84	0.63	มาก
3. การชมนิทรรศการ	2.74	0.61	มาก
4. การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เพิ่มเติม	2.74	0.66	มาก
5. การให้ทายปริศนาตัวละคร	2.78	0.64	มาก
6. การสาธิตการอ่านร้อยแก้ว และร้อยกรอง	2.79	0.64	มาก
7. การแสดงละครบนเวที	2.93	0.71	มาก
8. การทายปัญหาที่สำคัญ ๆ จากวรรณคดี	3.03	0.64	มาก
9. การจัดงานวันสำคัญทางวรรณคดี	2.88	0.71	มาก

จากตารางที่ 10 แสดงว่า ครูภาษาไทยเห็นว่า กิจกรรมวรรณคดีมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียนอยู่ในระดับมากทุกข้อ กิจกรรมที่อยู่ในระดับมาก อันดับแรก คือ การทายปัญหาที่สำคัญ ๆ จากวรรณคดี ($\bar{X} = 3.03$, S.D. = 0.64) อันดับต่อมาคือการแสดงละครบนเวที ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.71)

ตารางที่ 11 ค่ามัธยเทศคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และความหมายของความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับกิจกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้นักเรียน

ข้อความ	$\bar{x}$	S.D.	ความหมาย
กิจกรรมการฟัง			
1. การเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง แล้วจับใจความ	3.04	0.57	มาก
2. การฟังข่าว บทความ สารคดี แล้ววิเคราะห์	3.14	0.61	มาก
3. การฟังโอวาท คำปราศรัย หรือพระธรรมเทศนา แล้วอภิปรายเพิ่มเติม	2.68	0.75	มาก
4. การให้ฟังการอ่านร้อยแก้ว หรือร้อยกรอง แล้วสรุปหลักเกณฑ์	2.81	0.59	มาก
5. การฟังรายงานของเพื่อน แล้วให้นักเรียนซักถามกันเอง	2.71	0.68	มาก
6. การฟังอภิปราย บรรยาย หรือโต้วาที ในชั้นเรียน	2.94	0.53	มาก
7. การฟังเรื่องราว เหตุการณ์ต่าง ๆ แล้ววิจารณ์เพิ่มเติม	2.85	1.50	มาก
กิจกรรมการพูด			
8. การให้นักเรียนฝึกพูดหน้าชั้นเรียน	3.23	0.61	มาก
9. การให้ฝึกเป็นโฆษก หรือพิธีกร	3.02	0.61	มาก
10. การพูดวิจารณ์ข่าว บทความ หรือหนังสือพิมพ์	3.24	0.58	มาก

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
11. การให้นักเรียนอภิปราย หรือโต้วาที ในหัวข้อ หรือผู้คนที่กำหนด	2.90	0.58	มาก
12. การสมมุติเหตุการณ์ให้เกิดขึ้น แล้วให้นักเรียนชี้แจง และอธิบายเหตุผล	2.86	0.52	มาก
<u>กิจกรรมการอ่าน</u>			
13. การให้นักเรียนอ่านในใจแล้วจับใจความ	2.93	0.66	มาก
14. การให้ออกมาอ่านข่าว หรือสารคดีแล้ววิเคราะห์	2.99	0.64	มาก
15. การให้อ่านแล้วตอบปัญหาจากเรื่องที่อ่าน	2.98	0.64	มาก
16. การให้อ่านแล้วเลือกตอนที่นักเรียนประทับใจมาวิจารณ์	2.94	0.61	มาก
17. การให้นักเรียนอ่านประเด็นสำคัญต่าง ๆ แล้วอภิปรายกันเอง	3.01	0.60	มาก
<u>กิจกรรมการเขียน</u>			
18. การให้นักเรียนเขียนบันทึกสั้น ๆ เช่น การประชุม หรือการนัดหมาย	2.57	0.54	มาก
19. การเขียนวิจารณ์ลักษณะนิสัยตัวละคร	2.92	0.56	มาก
20. การให้เขียนคำขวัญ บักรวยทร บักรเขียนุจกหมาย หรือโทรเลข	3.07	0.58	มาก

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
21. การให้เขียนอธิบายการแก้ปัญหาจากที่ครู สมมุติสถานการณ์ขึ้น	3.15	0.69	มาก
22. การย่อใจความสำคัญจากเรื่องที่ฟังหรืออ่าน	2.78	0.64	มาก
23. การแข่งขันกันเขียนคำประพันธ์ทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง	2.76	0.79	มาก

จากตารางที่ 11 แสดงว่า ครูภาษาไทยเห็นว่า กิจกรรมการใช้ภาษาไทยในชั้นเรียน ทั้งด้านกาฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่ักเรียนอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยกิจกรรมการใช้ภาษาที่อยู่ในระดับมากอันดับแรกมีดังนี้ การฟัง โต้แ่ก่ ฟังข่าว บทความ สารคดีแล้ววิเคราะห์ การพูดโต้แ่ก่ พูดวิจารณ์ข่าว บทความ หรือหนังสือพิมพ์ การอ่าน โต้แ่ก่ ให้นักเรียนอ่านประเด็นปัญหาต่าง ๆ แล้วอภิปรายกันเอง และการเขียน โต้แ่ก่ การให้เขียนอธิบายการแก้ปัญหาจากที่ครูสมมุติสถานการณ์ขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และความหมายของความถี่เห็นของครู เกี่ยวกับกิจกรรมการใช้ภาษาออกชั้นเรียน ที่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาให้แก่นักเรียน

ข้อความ	$\bar{x}$	S.D.	ความหมาย
กิจกรรมการฟัง			
1. การฟังอภิปราย ปาฐกถา โท้วาที กลอนสด	2.87	0.66	มาก
2. การฟังเพลง คนตรี หรือข่าวจากวิทยุ หรือโทรทัศน์	2.75	0.65	มาก
3. ฟังรายการตอบปัญหาทางภาษาไทย	3.07	0.58	มาก
กิจกรรมการพูด			
4. การฝึกพูดในที่ประชุม หรือบนเวที	3.04	0.63	มาก
5. การให้นักเรียนฝึกพูด สัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ	2.98	0.62	มาก
6. การจัดอภิปราย หรือโต้วาที ระหว่างชั้นหรือโรงเรียน	2.97	0.65	มาก
7. การประกวดสุนทรพจน์	2.67	1.07	มาก
8. การแสดงละครวิทยุ หรือละครบนเวที	2.79	0.67	มาก
9. การจัดกิจกรรมแก้ไขข้อบกพร่องในการพูดของนักเรียน	2.83	0.64	มาก
10. การให้นักวิเคราะห์ข่าวออกอากาศทางเสียงตามสายของโรงเรียน	2.92	0.76	มาก

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
กิจกรรมการอ่าน			
11. การจับนิทรรศการเกี่ยวกับหนังสือ	2.84	0.65	มาก
12. การแข่งขันคำนวณความเร็วในการอ่าน และ จับใจความ	2.82	0.58	มาก
13. การจับประกวดตั้งชื่อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่าน	2.70	0.64	มาก
14. การวิจารณ์หนังสือ	2.88	0.71	มาก
กิจกรรมการเขียน			
15. การประกวดแต่งคำขวัญ คำโฆษณา และ คำประพันธ์ต่าง ๆ	3.03	0.62	มาก
16. การให้นักเรียนทำจุลสาร หรือหนังสือ อนุสรณ์ของโรงเรียน	3.13	0.73	มาก
17. การประกวดบทละคร เพื่อใช้แสดง หรือ มทเพลงเพื่อขับร้องบนเวที	2.64	0.68	มาก
18. การให้เขียนเรียงความส่งประกวดตาม หน่วยงานต่าง ๆ	2.84	0.73	มาก

จากตารางที่ 12 แสดงว่า ครูภาษาไทยเห็นว่า กิจกรรมการใช้ภาษาไทยนอก
ชั้นเรียน ทั้งกิจกรรมฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการแก้

ปัญหาให้นักเรียนอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยกิจกรรมการใช้ภาษาที่อยู่ในระดับมาก
อันดับแรก มีดังนี้ การฟัง ได้แก่ ฟังรายการทอมปัญหาภาษาไทย การพูด ได้แก่
การฝึกพูดในที่ประชุม หรือบนเวที การอ่าน ได้แก่ การวิจารณ์หนังสือ และการเขียน
ได้แก่ การให้นักเรียนทำจุลสาร หรือหนังสืออนุสรณ์ของโรงเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย